

Thesis Title	The Limits of Revival: State, Sangha, and the Institutionalization of Buddhism in Sipsong Panna, P. R. China	
Author	Mr. Roger Pedro Casas Ruiz	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee		
	Dr. Apinya Feungfusakul	Advisor
	Dr. Pinkaew Laungaramsri	Co-advisor

ABSTRACT

The Tai Lue of Sipsong Panna (Xishuangbanna Dai Autonomous Prefecture or XDAP), in Yunnan Province, the People's Republic of China (PRC) are one of several Tai-speaking groups included in the category 'Dai' (傣族, or *Daizu*), one of the fifty-six groups listed in the official ethnic classification system used by the country's government. Before integration of the region within the PRC's administrative structure, the Lue were the dominant presence in a multi-ethnic, semi-independent polity - over the years a tributary to the big empires of China and Burma but politically and culturally related to other Buddhist polities in the Upper Mekong region.

Theravada Buddhism apparently spread into Sipsong Panna from the Lanna Kingdom in northern Thailand, winning the patronage of the Lue élites around the fifteenth century AD. Since then, Buddhism has undoubtedly played a fundamental role as an ethnic marker defining Lue identity, both as an exclusive feature serving to establish cultural boundaries within an ethnic hierarchy in which groups not practising Buddhism have been subordinated to the Lue, and as one of the cultural markers that

the Lue share with other Tai groups inhabiting neighboring polities, helping to create a broader cultural community that has transcended political boundaries.

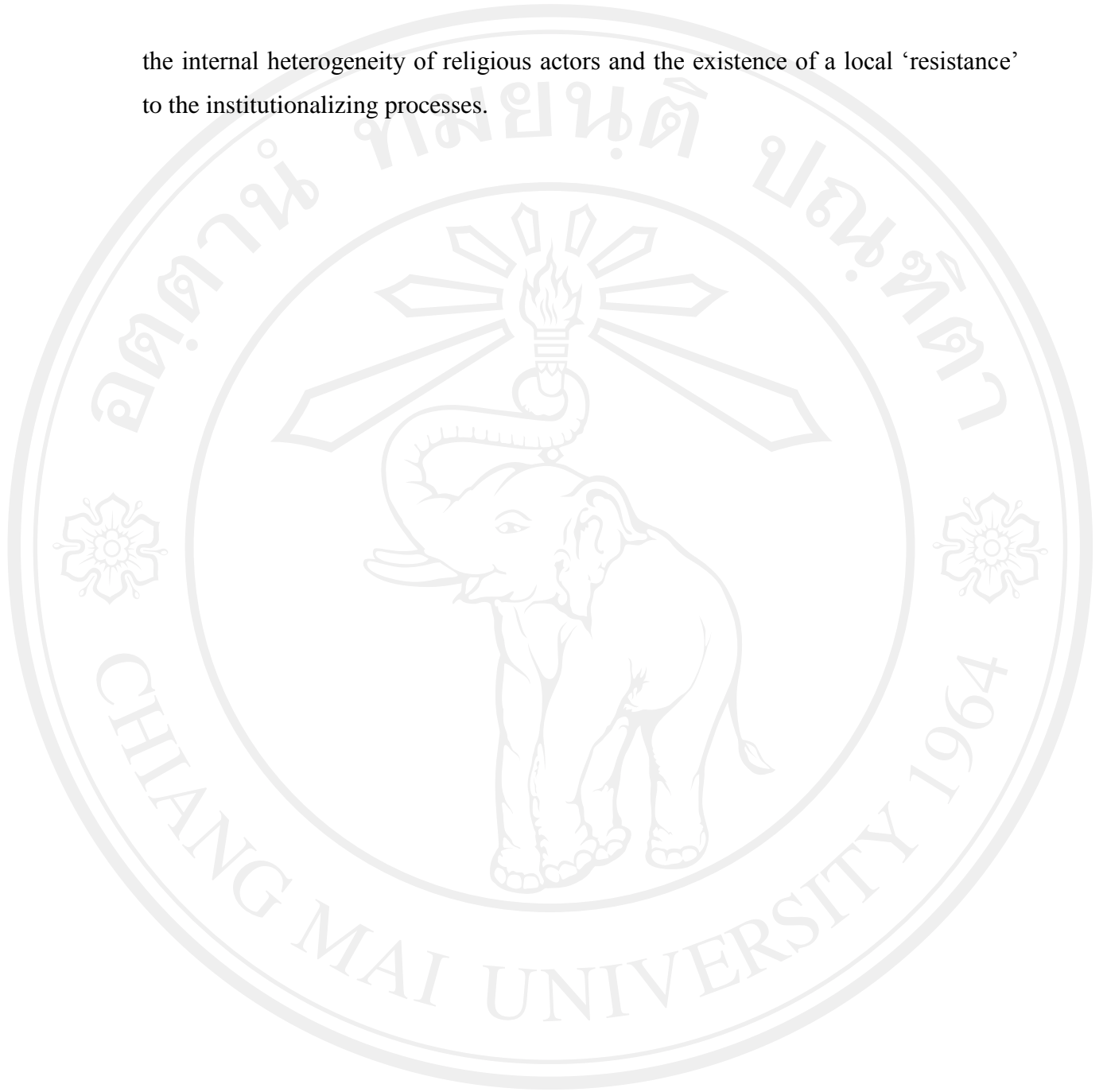
The implementation of state policies in Sipsong Panna following its full integration into the PRC in 1953, as well as the political campaigns and movements set in motion by the Chinese Communist Party (CCP) between the 1950s and 1970s, caused the overall disruption of Buddhist practice in the area, but after the changes that took place within the CCP between 1976 and 1978, religious freedom was re-established in the PRC, as laid out in the 1982 Constitution, and a strong recovery of Buddhist practice has since taken place in Sipsong Panna, right up to the present day.

Beyond examining the usual confrontational, conflict-determined dichotomy that has existed between the CCP state and local religious groups, this dissertation aims at offering an alternative perspective on the revival of Sipsong Panna Buddhism, focusing on religious institutionalization, that is, the adaptation of traditional religious practices to modern conceptions of 'religion'. I argue here that the State, far from limiting itself to repressing or controlling Buddhist practice in Sipsong Panna, has participated as an active agent in the field of religion, as demonstrated by the creation of state and semi-state organs aimed at the regulation of religious practice in the region. State agencies can therefore be seen as heterogeneous and composed of a multiplicity of diverse and sometimes conflicting interests.

On the other hand, the local Sangha, and its upper echelons in particular, have played an important role in the institutionalizing process. From their positions as moral leaders of the Buddhist revival, these monks have participated, sometimes perhaps unwillingly, in the process of institutionalization of local Buddhist practices. Through their participation in local economic ventures and, to a certain extent, in the official representation of local Buddhism, local senior monks have become instrumental in the spread into Sipsong Panna of new ideas and patterns of production and consumption related to the market economy, and the educational project promoted and developed by the heads of the Sangha is currently playing a fundamental role in the institutionalization of previously informal patterns of religious education.

Although in an unarticulated and silent form, all of these trends are being contested from within the local religious community and the Sangha itself, reflecting

the internal heterogeneity of religious actors and the existence of a local ‘resistance’ to the institutionalizing processes.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	ขอบเขตจำกัดของการฟื้นฟูศาสนา: รัฐ สถาบันสงฆ์ และ กระบวนการกลายเป็นสถาบันของพุทธศาสนาในสิบสองปันนา สาธารณรัฐประชาชนจีน	
ผู้เขียน	นาย โรเจอร์ เพ็ชร คาซัส ไรสต์	
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)	
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ดร.อภิญา เพ็ชรสุกุล	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
	ดร.ปิ่นแก้ว เหลืองอร่ามศรี	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

กลุ่มไทลื้อในสิบสองปันนา (เขตปกครองตนเองสิบสองปันนา จังหวัดยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน) เป็นหนึ่งในหลายๆ กลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาไท ซึ่งถูกรวมเข้าไว้ในกลุ่มของ “ไต” (ไตซู) ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าสิบหกชาติพันธุ์ที่สาธารณรัฐประชาชนจีนรับรองอย่างเป็นทางการ ก่อนที่จะมีการรวมภูมิภาคต่างๆ เข้าไปในโครงสร้างการบริหารงานของสาธารณรัฐฯ ไทลื้อเคยเป็นกลุ่มในหลายๆ กลุ่มชาติพันธุ์ที่ถูกปกครอง ซึ่งเป็นรัฐกึ่งอิสระที่ต้องส่งบรรณาการให้อาณาจักรใหญ่สองอาณาจักรคือจีนและพม่า ทว่าในทางการเมืองและวัฒนธรรม พวกเขายังมีความสัมพันธ์กับรัฐอื่นๆ ที่นับถือพุทธศาสนาในภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน

พุทธศาสนาเถรวาทถูกเผยแพร่ทั่วไปในดินแดนสิบสองปันนา มันจากอาณาจักรล้านนา ที่อยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย และในคริสต์ศตวรรษที่สิบห้า สามารถทำให้ชนชั้นนำที่ปกครองกลุ่มไทลื้อเลื่อมใสได้ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พุทธศาสนาก็ได้มีบทบาทที่สำคัญในฐานะที่เป็นเครื่องหมายทางอัตลักษณ์ของไทลื้ออย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งที่เป็นลักษณะเฉพาะที่ส่งเสริมการสร้างขอบเขตทางวัฒนธรรมในการปกครองแบบลำดับชั้นของกลุ่มชาติพันธุ์ นั่นคือ กลุ่มที่ไม่ได้นับถือพุทธศาสนาถือเป็นรองกลุ่มไทลื้อ และในฐานะเครื่องหมายทางวัฒนธรรมที่กลุ่มไทลื้อมีส่วนร่วมร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์ไทกลุ่มอื่นๆ ที่เป็นรัฐเพื่อนบ้าน ซึ่งเป็นการส่งเสริมการสร้างอาณาเขตทางวัฒนธรรมชุมชน ที่อยู่เหนืออาณาเขตทางการเมือง

การดำเนินนโยบายของรัฐบาลในสิบสองปีนั้น ทำให้กลุ่มไทลื้อถูกรวมเข้าไปส่วนหนึ่งของสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้เกิดขึ้นในปี ๑๕๕๓ พร้อมๆ กับการรณรงค์ทางการเมืองและการเข้าร่วมในการเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์จีน (พคจ.) ตั้งแต่ทศวรรษที่ ๑๕๕๐ ถึง ๑๕๗๐ สิ่งนี้เป็นสาเหตุของการทำลายวิถีปฏิบัติทางพุทธศาสนาในดินแดนนี้ อย่างไรก็ดี ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงภายใน พคจ. ระหว่างปี ๑๕๗๖ ถึง ๑๕๗๘ เสรีภาพได้ถูกลดทอนลงหลักประกันในสาธารณรัฐประชาชนจีนอีกครั้งหนึ่งภายใต้รัฐธรรมนูญปี ๑๕๘๒ และการฟื้นฟูวิถีพุทธได้เกิดขึ้นในสิบสองปีนั้น และนี่เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้

นอกจากการเป็นปรปักษ์ซึ่งเป็นเรื่องปกติแล้ว วิธีคิดแบบคู่ตรงข้าม ระหว่างความขัดแย้งและความยินยอม ได้ถูกสร้างขึ้นระหว่างรัฐบาลจีนกับกลุ่มผู้เลื่อมใสในศาสนาของท้องถิ่น ดังนั้น วิชานิพนธ์ฉบับนี้จึงมีความมุ่งหมายที่จะเสนอภาพของการฟื้นฟูพุทธศาสนาในสิบสองปีนั้น ซึ่งเน้นไปที่การทำให้ศาสนากลายเป็นสถาบัน นั่นคือการปรับตัวของวิถีดั้งเดิมของทางศาสนาไปสู่แนวคิดสมัยใหม่ในทางศาสนา ข้อค้นพบในที่นี้คือว่า รัฐ ซึ่งห่างไกลจากการจำกัดตัวเองในการสกัดกั้นหรือควบคุมวิถีทางพุทธในสิบสองปีนั้น ได้เข้ามามีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นผู้ที่มิบทบาทสำคัญในวงการศาสนา อย่างที่ได้แสดงให้เห็น โดยการสร้างเครื่องมือของรัฐและกึ่งรัฐ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในเรื่องการควบคุมการปฏิบัติทางศาสนาของภูมิภาคแห่งนี้ ผู้แทนของรัฐถูกมองได้ว่าไม่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและประกอบด้วยความหลากหลายในด้านต่างๆ และบางครั้งก็มีผลประโยชน์ทับซ้อน

ในอีกด้านหนึ่ง คณะสงฆ์ท้องถิ่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะสงฆ์ที่อยู่ในตำแหน่งที่สูง มีบทบาทสำคัญในกระบวนการกลายเป็นสถาบัน จากตำแหน่งของพวกเขาในฐานะผู้นำทางศีลธรรมของการฟื้นฟูพุทธศาสนา พระสงฆ์เหล่านี้เข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการกลายเป็นสถาบันของวิถีปฏิบัติในทางพุทธศาสนาในท้องถิ่น แม้บางครั้งอาจจะโดยไม่เต็มใจก็ตาม ตลอดวิถีทางของการเข้าไปมีส่วนร่วมในการร่วมทุนกับเศรษฐกิจท้องถิ่น และในฐานะที่เป็นตัวแทนของพุทธศาสนาในท้องถิ่นในระดับหนึ่ง พระท้องถิ่นชั้นผู้ใหญ่ได้กลายเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ความคิดและแบบแผนการผลิตและการบริโภคใหม่ๆ ในสิบสองปีนั้น ที่มีความเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจการตลาด รวมทั้งโครงการทางด้านการศึกษาที่ถูกสนับสนุนและพัฒนาโดยผู้นำของคณะสงฆ์ในปัจจุบัน ได้มีบทบาทหลักในการทำให้รูปแบบที่ไม่เป็นทางการของการศึกษาศาสนาในสมัยก่อนกลายเป็นสถาบัน

แม้ว่าแนวโน้มเหล่านี้ถูกตอบโต้จากภายในชุมชนทางศาสนาของท้องถิ่นและจากภายในคณะสงฆ์ ในรูปแบบที่ไม่ได้แสดงออกอย่างชัดเจนและเสถียร แต่มันเป็นการยืนยันว่า มันมีความไม่แน่นอนภายในของผู้กระทำการในทางศาสนา และการต่อต้านในท้องถิ่นต่อกระบวนการต่างๆ ที่ทำให้พุทธศาสนากลายเป็นสถาบันก็ยังคงดำรงอยู่